

WIADOMOŚCI BANKU POLSKIEGO

(Drukowane jako rękopis).

Rok V.

WARSZAWA, DNIA 30 CZERWCA 1928 R.

Nr. 12.

TREŚĆ:

Ruch służbowy	str. 93	Obwieszczenie Ministra Skarbu w sprawie wartości depozy-	str.
Wydawanie 5-złotowych biletów państwowych I emisji . . .	93	towej papierów składanych jako wadja i kaucje . . .	94
Księgowanie pozycji odzyskanych należności wekslowych		Pełnomocnictwa przy odbiorze zastawionych wartości . . .	94
w załączniku „Operacje walutowe”	93	Numerki kasowe	95
Liczenie prowizji inkasowej osobom i firmom, posiadają-		Potwierdzenie odbioru zdyskontowanych weksli zamieszczo-	
cym rachunki żyrowe z tytułu korzystania z kredytu		wych, otrzymanych za pośrednictwem innego Oddziału . . .	95
oddziałowego.	93	Zatrzymanie czeków białych i czerwonych przez właścicie-	
Sprzedaż czeków i walut zagranicznych w Oddziałach . . .	94	la rachunku żyrowego przy zmianie nazwy rachunku . . .	95
Zmiana ustalania kursu przy skupie i sprzedaży walut oraz		Zmiany w urzędowej stopie dyskontowej	95
dewiz	94	Stan kredytu długoterminowego w Polsce	95
		Powrót Norwegii do waluty złotej	96

Ruch służbowy.

Zwolnienie ze służby.

Roman Moczulski z Sekretariatu Dyrekcji (Biuro Ekonomiczne).

Zmarli.

Leon Kliks z Oddziału w Łesnie.

Wydawanie 5-złotowych biletów państwowych I emisji.

(Dział XIII Spisu Okólników).

Na podstawie wykazów gotówki stwierdzono, że Oddziały gromadzą u siebie 5-złotowe bilety państwowe I emisji z datą 1 maja 1925 r., a skuteczniają wypłaty przeważnie biletami II emisji z datą 25 października 1926 r. Zwraca się zatem uwagę, że postępowanie takie jest niewłaściwe, gdyż winny być wydawane przede wszystkim bilety I emisji, a dopiero w braku tychże bilety II emisji. Bilety I emisji można jednakże ostrzej sortować i puszczać w obieg tylko zupełnie dobre.

Księgowanie pozycji odzyskanych należności wekslowych w załączniku „Operacje walutowe”.

(Dział IV i XIV Spisu Okólników).

W związku z księgowaniem wpływów należności odzyskanych wyjaśnia się, że pozycje z tytułu weksli mają być księgowane tylko w załączniku „Operacje walutowe” (form. Nr. 219) na linii „Należności odzyskane” z odpowiednią treścią, a nigdy bezpośrednio w dzienniku kasowym.

Liczenie prowizji inkasowej osobom i firmom, posiadającym rachunki żyrowe z tytułu korzystania z kredytu oddziałowego.

(Dział IV Spisu Okólników).

Wobec wątpliwości, nasuwających się niektórym Oddziałom, wyjaśnia się, że osobom i firmom, które korzystają z kredytu oddziałowego i posiadają z tego tytułu rachunki żyrowe, liczyć należy taką samą prowizję inkasową jak zwyczajnym posiadaczom rachunków żyrowych. Jednocześnie nadmieniamy, że — gdyby na rachunkach firm takich oprócz waluty dyskontowej księgowane były pozycje z przekazów, przelewów, a nawet samego tylko inkasa — winna być minimalna pozostałość podwyższona do 500 złotych.

Sprzedaż czeków i walut zagranicznych w Oddziałach.

(Dział XII Spisu Okólników).

W myśl art. 47 Statutu Bank Polski jest zobowiązany wymieniać swe bilety na чеки zagraniczne, lecz tylko w Centrali w Warszawie i w kwotach powyżej 20.000 złotych.

Pragnąc jednakże umożliwić klienteli — przedewszystkiem w miejscowościach, w których niema banków, dokonywających transakcyj dewizowych — nabywanie drobnych sum w walutach zagranicznych, potrzebnych na cele podróży lub uiszczenie zobowiązań zagranicą, upoważniono — niezależnie od obowiązku statutowego — również Oddziały prowincjonalne do sprzedawania walut i dewiz, przy czem określono, że sprzedaż czeków nie powinna przekraczać 5.000 złotych jednej osobie oraz 20.000 złotych ogółem dziennie, sprzedaż zaś banknotów 1.000 złotych jednej osobie oraz 10.000 złotych ogółem dziennie (Okólnik Nr. 25 z 22 marca 1928 r.).

Norm powyższych nie należy uważać za bezwzględne i w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, mogą one być podwyższone na podstawie decyzji Dyrektora Oddziału, który winien opatrzyć skrótem swego podpisu odnośne asygnacje kasowe.

Zmiana ustalania kursu przy skupie i sprzedaży walut oraz dewiz.

(Dział XII Spisu Okólników).

Od 10 lipca r. b. przestaje obowiązywać sposób ustalania kursów przy kupnie i sprzedaży walut oraz dewiz, wskazany w Wiadomościach Banku Polskiego Nr. 22 z 30 listopada 1927 r. Od wymienionej daty kurs, przyjęty za podstawę, zastosowany w myśl Okólnika Nr. 25 z 22 marca 1928 r., należy ustalić do 3 miejsc dziesiętnych, zaokrąglając w górę trzecie miejsce, o ile następne wynosi lub przekracza cyfrę 5. W iloczynie kursu i kwoty waluty obcej drugie miejsce dziesiętne, t. j. jednostki groszy należy zaokrągląć w górę zarówno przy skupie jak i sprzedaży, o ile trzecie miejsce wynosi lub przekracza cyfrę 5.

Podwyższenie kursu w myśl wymienionego wyżej Okólnika obowiązuje również wtedy, kiedy klient przedstawia jednocześnie do skupu dewizy płatne w różnych krajach i opiewające na różne waluty, których łączna suma przekracza 10.000 lub 50.000, względnie 100.000 złotych.

Obwieszczenie Ministra Skarbu w sprawie wartości depozytowej papierów składanych jako wadja i kaucje.

(Dział I i XV Spisu Okólników).

W Monitorze Polskim Nr. 86 z 13 kwietnia 1928 r., poz. 140, zamieszczono obwieszczenie Ministra Skarbu z 2 kwietnia 1928 r. o wysokości sumy, do której mogą być przyjmowane papiery wartościowe przez władze i urzędy państwowe jako wadja i kaucje. Podane stawki mają być stosowane przy przyjmowaniu kaucyj od kolektorów Loterii Państwowej.

Wobec powyższego staje się nieaktualny list okrężny Nr. 9 z 3 lutego 1928 r.

Jednocześnie zaznacza się, że Oddziały nie będą odtąd zawiadamiane o ogłaszaniu takich obwieszczeń Ministra Skarbu, lecz winny same śledzić za nimi w otrzymywanym Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu oraz w Monitorze Polskim i do nich się stosować.

Pełnomocnictwa przy odbiorze zastawionych wartości.

(Dział VI Spisu Okólników).

W Wiadomościach Banku Polskiego Nr. 5 z 14 marca 1925 r., str. 52, podano Oddziałom sposób postępowania przy przeprowadzaniu zmian w zastawach na zlecenie osób trzecich, które winny się wykazać odpowiedniem pełnomocnictwem właściciela.

Ze względu na pewne trudności dla klientów przy zbyt rygorystycznym stosowaniu wymienionego zarządzenia wyjaśnia się, że nie należy domagać się pełnomocnictwa, kiedy osoba trzecia spłaca częściowo lub całkowicie pożyczkę bez żądania zwrotu zwolnionych od zastawu papierów. W tym wypadku wystarczy, jeżeli spłacający podpisze się w dowodzie zastawowym swoim imieniem i nazwiskiem z dodatkiem „W imieniu..... (imię i nazwisko właściciela zastawu).....”.

Numerki kasowe.

(Dział III Spisu Okólników).

Każda serja numerków kasowych (form. Nr. 107), rozpoczyna się od liczby 1. Celem uniknięcia omyłek kasowych, należy przy wydawaniu numerków klientom — w razie dostarczenia przez Wydział Administracyjny nowej serji, a niewyczerpania poprzedniej — zużytkować w zupełności pierwotne, potem dopiero posługiwać się nowymi.

Potwierdzenie odbioru zdyskontowanych weksli zamiejscowych, otrzymanych za pośrednictwem innego Oddziału.

(Dział IV Spisu Okólników).

Zgodnie z Instrukcją Służbową Cz. IV, § 15, str. 97 należy odbiór weksłu zamiejscowego, otrzymanego za pośrednictwem innego Oddziału a nadesłanego tam omyłkowo, potwierdzać w liście korespondencyjnym zarówno Oddziałowi, nadsyłającemu weksel jako też Oddziałowi, który go zdyskontował.

Ponieważ niektóre Oddziały nie stosują się do powyższego przepisu, przypomina się go, celem ścisłego przestrzegania.

Zatrzymanie czeków białych i czerwonych przez właściciela rachunku żyrowego przy zmianie nazwy rachunku.

(Dział VIII Spisu Okólników).

W myśl Instrukcji Służbowej część II, § 5, obowiązany jest klient przy zamykaniu rachunku żyrowego zwrócić wszystkie niez użyte чеки białe i czerwone. Jakkolwiek w razie zmiany nazwy rachunku przeprowadza się formalnie jego zamknięcie, a jednocześnie otwarcie nowego, to jednak właściciel rachunku — ze względu na tożsamość osoby — może posługiwać się nadal posiadanymi blankietami czeków. W takim wypadku wystarcza w arkuszach księgi żyrowej i kontrolnej nowego rachunku zanotować numery czeków pozostawionych klientowi.

Szczegółem powyższym należy uzupełnić wymieniony paragraf Instrukcji.

Zmiany w urzędowej stopie dyskontowej,

które zgodnie z Okólnikiem Nr. 38 z 11 maja 1925 r. należy zanotować w „Wiadomościach Banku Polskiego“ Nr. 6 z 31 marca 1928 r., str. 52:

Włochy z 6% na $5\frac{1}{2}\%$ od dn. 25.VI. 1928 r.
Belgia z $4\frac{1}{2}\%$ na 4% od dn. 30.VI. 1928 r.

Stan kredytu długoterminowego w Polsce.

INSTYTUCJA	Stan 31. 12. 1926	Stan 31. 12. 1927	Emisja 1927 r.	Wysokość emisji umieszczonej zagranicą
I. 2 Banki państwowe	zł 67,555.064.—	zł 292,978.238.—	zł 227,997.068.—	zł 22,559.520.—
II. 6 „ hipotecznych	„ 54,858.318.21	„ 67,462.827.99	„ 17,135.080.—	„ 4,460.000.—
III. 3 Towarzystwa Kredytowe Ziemskie .	„ 313,979.029.—	„ 396,974.046.—	„ 75,026.290.—	„ 34,952.000.—
IV. 9 Towarzystw Kredytowych Miejskich.	„ 90,434.390.27	„ 119,405.935.80	„ 37,559.300.—	—
V. 1 Towarzystwo Kredytowe Przemysłu Polskiego	„ 33,148.285.60	„ 40,812.440.68	„ 9,671.473.80	—
Ogółem . .	zł 559,975.087.08	zł 917,633.488.47	zł 367,388.911.80	zł 63,971.520.—

Do instytucyj kredytu długoterminowego, prowadzących w chwili obecnej działalność na ziemiach polskich, należą:

2 banki państwowe:

- a) Bank Gospodarstwa Krajowego
- b) Państwowy Bank Rolny

6 banków hipotecznych:

- a) Akcyjny Bank Hipoteczny we Lwowie
- b) Ziemski Bank Kredytowy we Lwowie
- c) „ „ Hipoteczny „ „
- d) Bank Kredytu Hipotecznego w Warszawie
- e) Bank Małopolski w Krakowie
- f) Wileński Bank Ziemski w Wilnie

3 Towarzystwa Kredytowe Ziemskie:

- a) Towarzystwo Kredytowe Ziemskie w Warszawie
- b) Poznańskie Ziemstwo Kredytowe w Poznaniu
- c) Towarzystwo Kredytowe Ziemskie we Lwowie

9 Towarzystw Kredytowych Miejskich:

Warszawy, Częstochowy, Kalisza, Kielc, Lublina, Łodzi, Piotrkowa, Radomia, Siedlec

1 Towarzystwo Kredytowe Przemysłu Polskiego.

Wśród wymienionych instytucyj brak jest kilku towarzystw kredytowych miejskich, które w okresie powojennym nie rozpoczęły jeszcze swej działalności.

Są niemi Towarzystwa Kredytowe miast: Łomży, Płocka, Suwałk, Białegostoku i Wilna. Waloryzacja listów zastawnych tych towarzystw nie została przeprowadzona, stan ich emisji nie jest znany i nie mógł być uwzględniony w powyższem zestawieniu.

Powrót Norwegji do waluty złotej.

Z pośród trzech państw skandynawskich (Danja, Norwegja i Szwecja), posiadających przed wojną wspólny system monetarny, Norwegja jest ostatnim z rzędu krajem, który po przejściach powojennych wrócił z dniem 1 maja 1928 r. do normalnych stosunków monetarnych.

Na zasadzie konwencji, zawartej między Danją a Szwecją w roku 1873, do której przyłączyła się w roku 1875 Norwegja, wprowadzony został we wszystkich trzech krajach skandynawskich wspólny system monetarny. Mocą tych umów wszystkie monety jednego z tych krajów posiadały legalny obrót na obszarze wszystkich trzech państw. Analogiczne porozumienie w zakresie obiegu biletów bankowych nastąpiło w r. 1894 między Szwecją i Norwegją, do którego przystąpiła Danja w r. 1901.

Unję walutową państw skandynawskich rozbiła wojna.

Z chwilą wybuchu wojny zaszły w życiu gospodarczem Norwegji silne zmiany. Dochody brutto floty handlowej, wynoszące przed wojną ca 200 milj. koron podniosły się do cyfry 1 miljarda koron. Deficyt bilansu handlowego zmniejszył się i znikł częściowo. Objawił się duży popyt na korony norweskie. Funt szterling z parytetu 18·16 koron spadł do poziomu 13 koron z końcem 1917 r., a dolar z 3·73 na 2·80 koron.

Dzięki poprawie bilansu handlowego Bank Norweski (Norges Bank) powiększył kruszcowe zabezpieczenie swej waluty z 44 milj. koron w 1914 r. na 147 milj. koron, t. j. potroił sumę swego zabezpieczenia. Były chwile, gdy Norwegja, podobnie jak Danja i Szwecja, musiała bronić się przed zalewem złota nieprodukcyjnego. W lutym 1916 r. na wniosek Szwecji, skandynawskie banki emisyjne zostały zwolnione od obowiązku nabywania złota po ustalonej cenie i wybijania na żądanie monet złotych, a w marcu 1916 r. ukazał się dekret królewski, który zwalniał Norges Bank od wymiany swych biletów na złoto. Sparaliżowało to dotychczasową organizację walutową państw skandynawskich, ograniczając ją tylko do obiegu monet zdawkowych¹⁾.

¹⁾ W roku 1924 i ten ostatni węzeł został zerwany.

W początkach 1918 roku korona norweska stała powyżej parytetu. £ był równy 17 koronom zamiast 18.16 a \$ — 3.50 zamiast 3.73. W tym czasie ilość biletów w obiegu była czterokrotnie wyższa niż przed wojną (400 milj. zamiast 100 milj. w 1913 r.), zaś suma wkładów w bankach wzrosła z 600 milj. na 2.700 milj. kr. Równocześnie i ceny były 3 i 1/2-krotnie wyższe niż przed wojną.

Przerwanie działań wojennych w Europie odbiło się bardzo silnie na Norwegii i można rzec, że zakończyło gwałtownie okres sztucznej pomyślności tego neutralnego kraju. Dochody brutto floty handlowej spadły do 500 milj. kr., t. j. o 100% i deficyt bilansu handlowego poważnie się pogłębił. Dekret królewski z 19/III 1920 r. zwolnił Norges Bank od obowiązku wymiany biletów na złoto. Zaznaczył się bardzo ostry spadek korony norweskiej w stosunku do funta i dolara, które odzyskiwały utraconą w ciągu wojny wartość. Funt angielski doszedł do 30 koron, a dolar do 6.5 koron.

Od roku 1925 spekulacja międzynarodowa poczęła zdecydowanie dążyć do podniesienia kursu korony norweskiej. Rząd norweski wyraził zamiar rewaloryzacji korony i rozpoczął politykę deflacyjną, mimo protestów sfer przemysłowych i bankowych, szczególnie zaś Stowarzyszenia Przemysłu Eksportowego, który przeciwstawiał się rewaloryzacji, osiąganey drogą zwięzania cyrkulacji biletów i kredytów.

Komisja 7 członków, mianowana dekretem 8/IX. 1925 r. przedstawiła 23/I. 1926 r. raport, zalecający stabilizację korony na poziomie ówczesnym, a w czerwcu tegoż roku rząd zawarł z Bankiem Norweskim konwencję, w celu utrzymania kursu £ = 24 korony. Mimo tych intencji części społeczeństwa i rządu los korony poszedł innemi drogami. Norges Bank nie uczynił dla przeciwdziałania spekulacji dążącej do haussy korony, nie zaspokajał zapotrzebowania na walutę, które ciągle wzrastało, ale zarazem strzegł się inflacji. Polityka spekulacji zagranicznej była bardzo wyraźna. Banki norweskie posiadały w końcu 1926 r. 80 milj. kr. wkładów zagranicznych, których właściciele dążyli do haussy korony. Zwyzka korony ciągle szła naprzód. Indeks cen, który w 1920 r. wyrażał się cyfrą 400 punktów, spadł w końcu 1924 r. do 280, a w końcu 1927 r. aż do 170 punktów.

Rok 1926 był bardzo ciężki dla życia gospodarczego Norwegii. Silna rewaloryzacja korony dotknęła ciężko przemysł i naruszała ciągle równowagę gospodarczą i majątkową społeczeństwa. Bezrobocie wzrosło do wielkich rozmiarów. W końcu 1926 r. 27% robotników zsyndikalizowanych znajdowało się bez pracy. Obniżka płac o blisko 15% powodowała ciągle strajki robotnicze i zaburzenia. Ilość bankructw z cyfry 896 w 1925 r. wzrosła do 1.326 w 1926 r. Ponadto strajk górniczy angielski, mimo częściowej korzyści, odbił się fatalnie na eksporcie norweskim, gdyż Anglja była najpoważniejszym odbiorcą rudy żelaznej i miedzi norweskiej. Import zmniejszył się znacznie.

Kurs korony w centach amerykańskich zmieniał się następująco:

Parytet: 1 korona = 26·80 centów.

maj	1926 r.	21·66
październik	„ „	23·62
styczeń	1927 „	25·55
maj	„ „	25·84
październik	„ „	26·34
listopad	„ „	26·49
grudzień	„ „	26·62
styczeń	1928 „	26·60
luty	„ „	26·61
marzec	„ „	26·66
kwiecień	„ „	26·74

Ilość upadłości, osiągająca przeciętnie 400 rocznie przed wojną, wynosiła w 1926 r. — 1.326, zaś w 1927 — 1.285. Pierwsze miesiące 1926 r. wykazują cyfrę dość wysoką, średnio 100 bankructw miesięcznie. Liczba bezrobotnych doszła w lipcu 1927 r. do 16.295, w lutym zaś 1928 do 16.362, t. j. cyfrowo więcej, procentowo jednak mniej, gdyż ostatnia cyfra obejmuje 20·5% ogólnej ilości rejestrowanych robotników.

Bardzo poważne rozmiary przybrał w ubiegłym roku kryzys bankowy. W końcu marca 1927 r. 43 banki, których kapitał reprezentował 55% całości kapitałów bankowych norweskich, poddane zostały nadzorowi sądowemu. Dotkliwym było bankructwo prowincjonalnego wielkiego banku, Flackkefiord Bank, o kapitale zakładowym 2 milj. koron. Jedynie posiadacze rent i kapitaliści zagraniczni, spekul-

jący na wyższość korony osiągnęli zyski z rewaloryzacji waluty, podczas gdy produkcja i handel krajowy cierpiały na głęboki kryzys.

Sytuacja gospodarcza Norwegii poprawiła się znacznie dopiero w roku 1927 i skłoniła rząd do przedsięwzięcia ostatecznego kroku w celu definitywnego uzdrowienia i uregulowania kwestji walutowej. Było to konieczne ze względu na brak równowagi gospodarczej w kraju i spekulację, wygrywającą każdy moment zmian wartości korony.

Dnia 16 kwietnia 1928 roku ukazał się wniosek Ministerstwa Skarbu, potwierdzony dekretem królewskim, zawierający dwa następujące, niezwykle ważne postanowienia:

1. Zniesienie dekretu królewskiego z dn. 19/III 1920, który zwalniał Norges Bank od wymiany swych biletów na złoto.

2. Zniesienie od 1 maja 1928 roku zakazu wywozu z Norwegji złota (dekret z dn. 18/VIII 1914) do krajów, które nie zabraniają wywozu złota ze swych granic.

Dekret królewski z dn. 16/IV 1928 r. zobowiązał Norges Bank do wymiany od 1/V 1928 r. swych biletów na złoto po kursie parytetowym. Złoto w Norwegji, zarówno w monetach jak i sztabach, można wywozić do krajów, które posiadają walutę wymieniającą na złoto i nie zakazują eksportu złota. Do wydania podobnego dekretu skłoniło władze to, że poziom cen w Norwegji osiągnął stan w porównaniu z cenami światowymi, odpowiadający parytetowi korony w złocie, że poziom płac dostosował się do poziomu cen, że uzdrowienie sytuacji banków już się znacznie posunęło i ostry kryzys gospodarczy przeminął.

Sytuację Norges Banku bezpośrednio przed powrotem do waluty i w chwili obecnej, w porównaniu z latami poprzednimi, wskazuje poniższe zestawienie:

(w milj. koron)

	7/I 1924	7/I 1927	31/XII 1927	7/II 1928	7/III 1928	7/IV 1928	7/V 1928	15/VI 1928
Złoto w mon. i sztab.	147·3	147·2	147·2	147·2	147·2	147·2	147·1	147·04
Prawo dodatk. emisji	250·0	250·2	250·0	250·0	250·0	250·0	250·0	250·0
Prawo całkowit. „	422·3	397·2	397·2	397·2	397·2	397·2	397·1	397·0
Bilety w obiegu	379·3	327·4	330·9	316·5	312·2	325·6	316·7	312·5
„ w rezerwie	42·9	69·7	66·3	80·7	84·9	71·6	80·4	84·6
Wkłady państwa	10·3	9·7	8·5	19·1	27·9	5·2	23·9	19·8
„ banków zagran.	10·9	35·2	5·3	4·2	3·6	3·2	2·3	1·9
„ inne	88·6	262·0	80·7	83·5	106·2	115·1	78·5	72·4
„ razem	109·8	306·8	94·6	106·8	137·7	123·5	104·6	94·1
Portfel wekslowy	460·6	459·9	260·5	301·1	311·0	285·1	275·5	271·9
Wierzytelności zagran.	16·4	62·6	46·7	20·2	34·3	60·8	42·3	32·0
Renty i obligacje	9·0	33·6	25·6	14·6	10·1	10·0	10·3	10·3

Stopa dyskontowa wynosiła w końcu 1913 r. w Norwegji 5,5%, w 1924 r. 6,5%, w 1925 r. 6%, w 1926 r. 4,5%, od października 1927 r. 5%, od lutego 1928 r. 6%, a od 22 marca 1928 r. 5,5%, t. j. obecna stopa dyskontowa Norges Banku równa się jego stopie dyskontowej przedwojennej. Widzimy, że od 1924 r. obieg biletów zmniejszył się z 379,3 milj. na 312 milj. kr., zapas zaś kruszcu pozostał prawie bez zmiany. Pokrycie złotem obiegu biletów bankowych na początku 1924 r. wynosiło 38%, 15 czerwca 1928 r. 47%. Pokrycie zaś obiegu biletów złotem i dewizami wynosi w chwili obecnej 57%. Z przeglądu pozycji bilansów Norges Banku widzimy, jak stosunkowo wielkie wkłady banków zagranicznych na początku 1927 r. następnie maleją. Portfel wekslowy od 1924 r. zmniejszył się z 460 milj. do 273 milj. kr., co świadczy o silnej deflacji kredytowej.

Norges Bank posiada dostateczny zapas złota dla utrzymania swej waluty na poziomie parytetu, pozatem zaś rozporządza kredytem otwartym do wysokości 50 milj. \$ w Ameryce, który może stanowić gwarancję przeciw niebezpieczeństwu w okresie przejściowym. Dekret z 16 kwietnia 1928 r. wprowadził w Norwegji ustrój pełnej monety złotej, z obowiązkiem wymiany biletów Banku Norweskiego na złoto w monetach złotych, czy też kruszec z jednym ograniczeniem co do eksportu złota do krajów, niemających waluty wymieniającej na złoto. A więc złoto z Norwegji można wywozić w Europie w chwili obecnej do krajów, mających ustrój monetarny typu gold standard lub gold bullion standard, jak Holandia, Danja, Szwecja, Anglja i t. p.